

El 'no' guanya posicions

El referèndum sobre Maastricht no ha desvetllat passions a la Catalunya del Nord. Si a París comencen a confiar en el *sí*, a Perpinyà el *no* guanya posicions.

Com a la resta de l'estat francès, el referèndum sobre la ratificació del tractat de Maastricht divideix la societat política tant com la societat civil de la Catalunya del Nord en dos o, millor dit, en tres grups: contraris, partidaris i indiferents. D'aquests tres grups és, possiblement, el tercer el que serà majoritari el 20 de setembre a la Catalunya del Nord on, a l'hora d'escriure aquestes ratlles, la campanya oberta la setmana passada no desencadena pas-

sions. La impressió general que es desprèn de la pre-campanya i del principi de campanya és que el debat s'ha situat en un altre nivell, com si la Catalunya del Nord no fos directament concernida per les conseqüències dels resultats d'aquest referèndum. Una vegada més, l'interès estatal es menja l'interès local i, en el fons, el debat no planteja tant les repercussions, bones o dolentes, que pugui tenir la ratificació o no ratificació del tractat de Maastricht per a Catalunya Nord sinó per a l'estat francès.

Els nacionalistes d'Unitat Catalana i d'Esquerra Republicana de Catalunya són els únics que han pres una posició determinada, favorable al *sí*, en funció d'allò que el tractat de Maastricht i la Unió Europea pot aportar a la Catalunya Nord. Així, Jordi Vera, president de la Federació Regional d'ERC, veu en la Unió Europea un mitjà perquè els catalans puguin emancipar-se, gràcies a l'ajuda i al suport de determinats sectors socials i dels països europeus. D'altra banda, Llo-

La forta influència del Front Nacional de Le Pen, partit que demana el *no*, a la Catalunya Nord pot ser clau en el resultat final.

ARXIU

renç Planes considera positiva la instauració d'una moneda única perquè això facilitaria l'enllaç econòmic entre la Catalunya del Nord i la del Sud. No obstant això, tots dos líders troben insuficient aquest tractat.

Ara com ara és difícil de dir si serà el *sí* o si serà el *no* qui guanyarà a la Catalunya del Nord, i cal suposar que el context estatal serà determinant a l'hora de votar, sobretot pel que fa als indecisos. Tot i això, molts observadors aposten a deu contra un per la victòria del *no* a les comarques nord-catalanes. Les bases d'aquest pronòstic són, primer de tot, sociològiques. La societat nord-catalana és bàsicament rural, una categoria social més aviat conservadora.

A més, a les comarques catalanes, hi viuen cada vegada més jubilats que, per reflex, són refractaris a tota mena de

canvis. A sobre, els partidaris del *no* han estat fins ara més actius que no pas els del *sí*. Cal dir que tant el Front Nacional de Le Pen com el Partit Comunista Francès, malgrat el seu retrocés, tenen força influència a Catalunya Nord. D'altra banda, s'ha constituït a Perpinyà un comitè pel *no* per a aplegar tots els opositors procedents de la dreta tradicional i democràtica, principalment gaullistes històrics, representats a nivell estatal per l'ex-ministre de l'Interior, Charles Pasqua.

Els arguments d'aquest comitè són els mateixos que defensen a tot França els neogaullistes Philippe Seguin, Marie-France Garaud, que era a Perpinyà dimarts de la setmana passada, o fins i tot Pasqua. El Tractat de Maastricht, segons que afirmen ben alt, "és un acord malvat que ens lliura a la internacional dels tecnòcrates; implica

usurpació de poder i abandó de la sobirania nacional".

Tant a França com a Catalunya Nord, la determinació dels adversaris de Maastricht ja va contrastar, durant la pre-campanya, amb la passivitat dels partidaris del *sí* que estigueren ensopits fins que no els despertaren brutalment les enquestes favorables al *no* que han obligat Mitterrand mateix a intervenir a la televisió. Els joves, els intel·lectuals i els ciutadans en general són els més favorables al *sí*. La Federació Catalana del Partit Socialista Francès és la primera força del tractat de Maastricht i ha convocat per al dia 15 un míting en què participaran Joaquim Nadal, senador i batlle de Girona, Manuel Nadal, responsable del PSC gironí, i Lluís Maria Delpuig, membre del Consell d'Europa, juntament amb els màxims responsables del PSF nord-català.

Pel que fa als responsables polítics de la dreta local, més aviat partidaris del *sí*, com Paul Alduy, senador i batlle de Perpinyà, i com, sembla, René Marquès, president general de Catalunya Nord, de moment, més s'estimen de fer mostra de discreció i no ferir cap susceptibilitat.

També és veritat que aquests dos homes són candidats a les eleccions al Senat que es faran una setmana després del referèndum. En el mateix cas es troba Pau Blanc, batlle neo-gaullista de Prada de Conflent, més aviat partidari del *no*, però que no farà campanya defensant la seva posició.

Pere Codonyan